

μεγαλύτερο μέρος τῆς ἀπανωσιδας τοῦ πλανήτη τοῦ-
του. Ὅσο γιὰ τὸ πρασινωπὸ χρῶμα ποῦ ἔχουν οἱ
λεγόμενες θάλασσες κι αὐλάκια τοῦ Ἄρη, ἐλπίζει
δ κ. Krüger πὼς μὲ τὴ μέθοδὸ του θὰ κατορθώσει
νὰ λύσει καὶ τὸ αἰνίγμα τῆς φύσης τους ποῦ ὡς
τώρα εἶναι ἀμφίβολη, γιὰτι μερικοὶ ὑποθέτουν πὼς
εἶναι πράγματι θάλασσες κι αὐλάκια, ἐνῶ ἄλλοι
νομίζουν πὼς εἶναι εἶδος δειντροφυτεῖς ποῦ μέσα
τους, σὲ ἀθώρητα γιὰ μᾶς αὐλάκια ῤέει τὸ νερὸ ποῦ
τις ποτίζει.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΟΛΥΜΠΟΥ

(ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΟΥ κ. Δ. ΖΗΛΟΥ)

58

— Περδία μου Τρικκαλινὴ καὶ Λαρισινὴ τραγῶνα
σοῦλον τὸν κόσμον ἤμισο, σὲ μένα στέκεσαι ἄγρια,
ῤέει τὴν ἀγροσύνη σου καὶ ἔλα μετ' ἐμένω,
ἔλα κάτσε στὸ γόνα μου, ἔλα κάτσε σιμά μου.
— Δὲν ἔρχομαι, λεθέντη μου, δὲν ἔρχομαι, καλέ μου,
ταχιά θὰ βγεις νὰ πινηθεῖς σοῦλα τὰ παλικάρια:
Ἐγὼ μιά κέρη ἐφίλησα στὰ μάτια καὶ στὰ χεῖλια,
τὰ χεῖλια τῆς εἶχαν μπουγιά κι ἐδάψαν τὰ δικά μου,
εἶχαν μαντήλια τὰ σφουγκῶ κι ἐδάψαν τὰ μαντήλια,
σὲ τρία ποτάμια τ'ἔπλενα κι ἐδάψαν τὰ ποτάμια.

59

Ἔχω μιά σκύλα, ἔχω μιὰν πεθερὰ κακιὰ,
οὐλὴν τὴν ἐδομάδα μὲ βάνει σὲ δουλιὰ
κι ἓνα σαβατοβράδι μὲ βάνει σὲ σκιντσιὰ:
— Πούσαν ἐφίσε, καλὴ μου, ποῦ ἔμπαινες προψέ;
— Ἐψέ εἶμην στὰ κορίτσια ὅπου νυχτέρεθα,
προψές στὰ παλικάρια ὅπου σουμπέτιζα.

60

Φύσα ἀέρα μ, φύσα,
φουσκὸν τὰ κύματα,
φουσκὸν τὸ φουστανακι
μὲ τὰ κεντήματα.
Στὴ σκύλα πάνθεθαίνεις
καὶ στὰ σκαλόματα,
μὲ λίγισαν τὰ νάζια σ'
καὶ τὰ καμώματα.

61

Ἐένος πᾶσι μὲς τῆ Σμύρνης
καὶ τὸν πάντρεψαν οἱ οἴλοι
καὶ τοῦ δώσαν μιά γυναίκα
ποῦ τρωγε γιὰ ἄλλους δέκα.
Καὶ τὴν πρώτη τὴ βραδιά
τρῶσε πῆτες δεκαπτά
καὶ δανειζοται: κι ἐφτά
καὶ τὴ δεύτερη βραδιά
πλν' κανάτες δεκοχτώ
καὶ δανειζοται κι ὀχτώ.
*Ὅταν στέκεται στὴν πόρτα
σὰ βουβάλα πέρνει βόλτα
ἐταν θέλει νὰ κατορήσει
μύλος νᾶναι θὰ γυρίσει
ἐταν θέλει νὰ πρωτο.....
κίστρο νᾶναι θὰ χαλάσει.

62

Βλάχος πλοῦσε τὴ ραχὴ,
πίει κὴ παπαδιὰ νὰ πιεῖ.
— Παπαδιὰ μὴν πίνε ραχὴ,
ἔχει ἢ ὁκ' ἓνα φλωρί.
*Ὅσα ἔχει αὐτὴ θὰ πιεῖ!

πίνει ἓνα, πίνει δύο,
πίνει τρία, τέσσερα,
βγαίνει καὶ στὰ δεκατέσσερα.
— Παπαδιὰ μὴν πίνε ραχὴ,
νὰ ὁ παπᾶς ποῦ ἔρχεται.
— Τί γαῖδουρι ἀπ' ἔρχεται!
Πάρ τον, μακροσκοῖνα τον
νὰ φάει γουμαρογάνα,
ἢς φάει καὶ μωροτσούκνιδα.

ΦΥΛΛΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

ΑΓΑΠΗ

«Μὴ βλέπης ἐκεῖνα ποῦ γράφω·
δίε: ἐκεῖνα ποῦ νοιώθω. Μέσα
μου εἶμαι ποιητής. Ἡ πιὸ δρο-
σάτη ποίησή μου εἶναι ἡ ἀγάπη
ποῦ σοῦ ἔχω.» (ἀπὸ τὸν «Ποιη-
τὴ» τοῦ Ψυχάρη).

Κι ἄ δὲ στῆπα, κι ἄ δὲ στὸ πῶ, ἐγὼ δὲ φταίω.
Λόγια δὲ μοῦειπεν ὁ Κορυδαλὸς στὸ κάλεσμά του,
λόγια δὲ θὰ σοῦ εἶπῶ κι ἄς τὰ ζητᾶ ἡ καρδιά σου.
Ὁ καλεσμένος του εἶμουνα σήμερα τ' ὄριου θουνοῦ
καὶ στὸ πέτρινό του τὸ τραπέζι, χωρὶς νὰ τὸ νοι-
ώσω, χωρὶς νὰ τὸ ἴδῶ, ξαφνικὰ ἡ καρδιά μου μπῆκε
στὴν ἄκρη τοῦ χοροῦ κι εἶπε κι ἀφῆτ' ἑνὸς τσακί-
σματα ἀπ' τὸ τραγοῦδι.

Κι εἶταν καινούργιος ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγοῦδι
καινούργιο. Γιὰ σένα τίποτα δὲν ἔδειχνε, γιὰ σένα
τίποτα δὲν εἶπε. Εἶσυνα τάχα ἔξω πολὺ ἀπὸ τὸ
καινούργιο:·

Κι ὅταν μείνεις τὴ νύχτα πίσω στὴν πόρτα
σου... κι ὅταν σούεῖπα ἀπὸ ποῦ κατεβαίνω, ἡ καρ-
διά μου δὲν εἶχε πάψει, ἡ καρδιά μου θυμόταν τοῦ
Κορυδαλοῦ τὸ μαρμαρένιο τραπέζι.

Κι ἔβγανα καὶ σοῦδωκα τὸ πράσινο φύλλο ποῦ
εἶχα φέρεῖ καὶ σούεῖπα πὼς πᾶσι νᾶρθῃ ἡ μέρα ποῦ
δὲ θὰ μὲ ξαναῖδες, ποῦ δὲ θὰ μὲ ξανακούσεις. Καὶ
— ὦ! τ' ἀνέλπιστο! — γυρνᾷ καὶ μοῦ λὲς πὼς
δὲ μπορῶ νὰν τὸν κᾶνω, καὶ πὼς ἐνῶ θὰ τὸ θέλεις,
ἐγὼ δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ σοῦ φύγω.

Κ' ἡ καρδιά μου ποῦ θυμόταν τὸ μαρμαρένιο
τῶν Θεῶν Τραπεζί, δὲν ἔξερε τὸ πὼς νὰ σ' ἐργα-
ριστήσῃ γιὰ τὸ μῆσος σου καὶ πᾶς νὰ σὲ πληρώ-
σει γιὰ τὸν κόπο σου. Εἶχες ἀνοίξει ἓναν τάφο
ἀναμεταξύ μας κ' εἶταν τὸ γραφτό σου, ἄμοιρον, νὰ
τὸν ἀνοίξεις γιὰ τὴν ψυχὴ σου. Καὶ πᾶσι! ἄχ!
πὼς δὲν ἀγαποῦσες τὴν ψυχὴ σου!· καὶ πᾶσι.
Τώρα ποιὸς θὰ σὲ ἴδει χωρὶς ψυχὴ, ποιὸς θὰ ζυγώ-
σει μιά πεθαμένη;

Καὶ σ' ἄρρα. Δὲν εἶσυνα σὺ γιὰ τὴ ζωὴ τὴ
μεγάλτ' τοῦ Νεῖλου, τὴ ζωὴ ποῦ κανεῖ: δὲν ξέρει
ἀπὸ ποῦ ξεκινάει.

ΝΥΧΤΟΚΟΠΟΣ

Καθηγητὴς τῆς Λογικῆς: «Βάζω τὸ καπέλλο μου
κάπου μὲς τὸ δωμάτιο· δὲν τὸ βλέπω ὕστερα ποθενά·
ἔξῃν ἐμένα κανεῖς ἄλλος δὲ μπῆκε μέσα· ἄρα, κάθουμαι
ἀπὸ πάνου».

Μαζωμένο τὸ συγγενολόγι δλο τοῦ κυρ Γιώργη σὲ
παρία στὴν αὐλὴ του. Ἡ κόρη του λοιπὸν Ἐνίτσα βλέ-
ποντας μᾶζι τις δύο τῆς γιαιγιάδες, Βασιλικὴ κ' Εὐθυμία
κάνει μὲς τὴν ἀγκαλιὰ τῆς πρώτης τὴν ἀκόλουθη σκέψη:
«Τί καλὰ νὰ εἶχα καὶ δύο μπαμπάδες καὶ δύο μαμ-
μάδες!»

ΜΙΚΡΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

1

Ἄνοιξε ἀδύνατα φτερά στὴν ἄκρη τῆς φωλιᾶς του.
Καὶ τ' ἀηδονάκι ἐπέταξε στοῦ πένου τὴν κορφή
Καὶ μοναχὸ τραγοῦδησε γλυκὸ, γλυκὸ τραγοῦδι
Ἔτσι ὅαν νὰ τ' ὀδήγησε κάποια Ἀρμονία κρυφῆ...

2

Εἶδα τὰ μεσανύχτια
Τρεχάτο, καβαλλάρη
Νὰ σκίζει τὰ σκοτιάδια
Γοργὸς ὅαν ἀστραπὴ,

Μὲ τ' ἄλογο τὸ μαῦρο
Ποῦ εἶχε ἀσημένιες σκάλες
Χρυσὸ τὸ χαλινάκι
Καὶ σέλλα κεντητή.

Τρέχει ν' ἀφήσει κάπου
Ψυχὸς νιοθερισμένες
Ποῦ μ' ἀσπλαγχο δρεπάνι
Ἀπόσπασε ἀπ' τὴ Γῆ.

Ἔτσι τὰ μεσανύχτια
Τρεχάτος καβαλλάρης
Ἔσκιζε τὰ σκοτιάδια
Γοργὸς ὅαν ἀστραπὴ.

3

Ἀπὸ τὴ δίμα, μάννα μου, τὰ χεῖλη μαραθῆκαν.
«Θέξ' γὰ σοῦ φέρω κρὸ νερὸ κρυστάλλι ἀπὸ τὴ βρύση;
Μέσα σὲ χρυσοπότηρο γλυκὸ κρασί νὰ χύσω;»
Δὲν ἔχω δίμα γιὰ ξηρασι, κρυστάλλι δὲ δροσιζει
Τὰ χεῖλη ποῦ δροσιζονται μόνο ἀπ' τὸ φίλημά της.

Α.

Ἡ ΚΟΙΝὴ ΓΝΩΜΗ

ΓΙΑ ΤΟ: ΣΥΓΓΡΑΦΙΑΣ

Ἄθῆνα, 8 τοῦ Φλεβάρη 1905

Ἀγαπητέ «Νουμᾶ»

Στὸ προπερασμένο σου φύλλο κάτ' ἔγραψεν ὁ Δά-
σκαλὸς μας ὁ Ψυχάρης σὲ μιά σημειωσοῦλα γιὰ τὴ
λέξη *συγγραφῆς*. Σὰ θέλεις, δώσε μου λίγο τόπο
στὸ ἄλλο σου φύλλο γιὰ μιὰν ἀντισημειωσοῦλα, γιὰτι
κάτ' ἔχω νὰ σοῦ πῶ ἀπάνου σ' αὐτὴ τὴ λέξη. Δὲν
τὸ κᾶνω ἀπ' ἀντιλογία· κι' οὔτε πιστεύω νὰ τοῦ
κακοφανῇ τοῦ Ψυχάρη, γιὰτι δὲν παραδέχομαι τὴ
σημειωσοῦλα ὅαν τὸ αὐτὸς ἔφα, μὰ θέλω νὰ τὴ συ-
ζητήσουμε.

Λοιπὸν νὰ, λέει ἐκεῖ μέσα ὁ Ψυχάρης πὼς ἐ-
πειδὴ *συγγραφῆς* (ποῦ εἶναι τὸ γνήσιο δημοτικὸ)
μᾶς τὰ χαλᾷ στὸν πληθυντικὸ (συγγραφῆς, -ῆδες
κτλ.) καλὸ θὰ εἶναι νὰ σχηματίσουμε, ἄλλως τὴ
λέξη. Καὶ παίρνοντας τὴ λέξη *αγραφίς* κάνουμε ἓνα
συμβιβασμὸ καὶ λέμε *συγραφίδες* καὶ *συγραφίς*.
Μὰ ἐμένα μοῦ φαίνεται κριμα, τί νὰ σοῦ πῶ, ν' ἄλ-
λάξουμε σήμερα τὴ σημασία τὴν ὄμορφη τοῦ γρα-
φίος καὶ νὰ τῆς κολλοῦμε ἄλλη.

Λοιπὸν, θὰ μοῦ πῆς. Καὶ τί θὰ κάνουμε τότε;
Θὰ λέμε *συγραφῆς* καὶ ἐκεῖνα τ' ἀνοστα *συγραφῆς*,
-ους;

Γιατί, καλέ; Στάσου νά ψάξουμε καί μπορεί κάτι νάβρουμε. Νά λέμε τὸ συγγραφέα ἀπλούστατα: λογογράφος. Ὁμορφη λέξη ποῦ ἐκφράζει ἐκεῖνο ποῦ θέλουμε (κοίτα: δραματογράφος, κωμωδιογράφος, πεζογράφος καί χίλια ἄλλα) καί μὲ πληθυντικὸν ὀμαλιώτατο. Τί λές; ἐσύ; Ἔχουμε τὸ λοιπόν: Δογολογράφος ἐκεῖνος ποῦ γράφει εἴτε ποιήματα (ποιητής), εἴτε πεζὰ (πεζογράφος). Κι' ἔτσι ἀφίνομε τὸ συγγραφέα νά πάη καλλιὰ του.

Κοίταξε καί τοῦτο: ἄμα δεχτοῦμε τὸ συγγραφέα θὰ πάρουμε καί τὸ ρήμα συγράφω δὲν εἶναι ἔτσι; Μὰ σ'τὴ δημοτικῇ, ἄμα θέλει κανένας νά ρωτήσῃ π. χ. τί συγγράφει ἢ τί συνέγραψε ἢ τί θὰ συγγράψῃ ὁ Παλαμᾶς, δὲν παίρνει τὸ ρήμα συγράφω καί δὲν κάνει ἀπ' αὐτὸ τὸν παρατατικὸ ἢ τὸν μέλλοντα (γιατί καί πῶς θὰ τοὺς ἔκανε; εὐύγραφα καί εὐύγραφα καί θὰ συγράφω;) μὰ λέει ἀπλούστατα: τί γράφει, ἢ τί ἔγραψε, ἢ τί θὰ γράψῃ ὁ Παλαμᾶς;

Ἄλλα σκέψου καί τοῦτο. Ἄν πάρουμε τὴ λέξη γραφιάς ἢ συγγραφιάς μὲ τὴ σημασία τοῦ συγγραφέως, δὲ μοῦ λῆς ποῦ θὰ ψάξουμε γιὰ νά βροῦμε ἐπίθετο κατάλληλο καί τόσο ὀμορφο καί χτυπητό, γιὰ τοὺς Μιστριώτηδες καί Βαλθούς καί Σα, ποῦ εἶναι οἱ ἀληθινοὶ γραφιάδες; Ἡ μήπως θὰ λέμε συγγραφιά τὸν Πάλλη καί γραφιά τὸν Μιστριώτη καί θὰ τοὺς ξεχωρίζει μονάχα ἓνα σὺ;

Ἔχω καί γιὰ ἓνα ἄλλο ζητηματάκι παρόμοιο κάτι νά σοῦ γράψω, μὰ τ' ἀρνήνω γιὰ τὴν ἄλλη βδομάδα.

Δικό; σου

Κάποιος ποῦ δὲν τὸν ξέρεις

ΕΘΝΙΚΑ ΓΛΕΝΤΙΑ

Φίλε «Νουμά»,

Σοῦ στέλνω ἓνα ἐθνικὸ κειμήλιο ἢ ἐθνικὸ γλέντι—ὅπως ἀγαπᾷς—καί κάμε το δ, τι θέλεις.

Ἰδοὺ τὸ :

Ἐν Σμύρῃ τῆ 11 ἡ 7)δαίου 904.

Φίλιτατε Κίμων

Εἰς .*

Ἐργασίαν ἐπιθυμῶ ταῦτό καί διὰ σέ. Ἔχω δι' ἐλπίδος καί ἐν τῇ δικνοίᾳ μου φέρω σε ἀνεληλυθότα τὸ τέταρτον ἤδη τὴν μίαν καί μόνην βαθμίδα τῆς διδασκαλείου σοῦ εἰδρας, ἀφ' ἧς πρὸς τὰ ἀεὶ φαιδρὰ τῶν τέκνων, ἧ σοὶ ὁ Θεὸς δέδωκεν, ἀτενίζων ἐχέεις τὰ οὐρανόντα ἔπη τὰ ἐκ τῆς πολυβρυλλητού καί περιπύστου (ἀφοῦ ἤδη ἐμάθημεν τὴν σημασίαν τῆς λέξεως) τοῦ κλεινοῦ Δαλδᾶκη Γραμματικῆς πρὸς πείσμα τῶν τε σῶν καί τῶν σῶν ἐταίρων ἀρχῶν, ἔπη, ἀτινα ἠλοῖν καλλυνόμενα οὐ παύονται διὰ σοῦ τε καί ἐμοῦ καί τοῦ λοιποῦ διδασκαλικοῦ χοροῦ μεταφυτευόμενα καί πρὸς χρῆσιν διδόμενα ἄπκντι τῷ ἑλληνικῷ καί φιλελληνι λαῷ μεθ' ὅλης τῶν καθήκοντων τῆς ἀντενεργείας.

Καί οὕτω, πθηνέ, εἰλέσσετ' ἡμῃ, καθ' ὃ μελιστάλακτα τῆς καθαρειούσης τῆς ῥήματα παρ' ἀπᾶντων τῶν τὴν πρόδον, ἐξ ἧς ἢ ἐμάρεια, φιλοῦντων τοῦ Ἑλλήνος κόσμου μὴ ἐξανατολούμενα θὰ ρέωσιν τὸ πᾶν πληροῦντα εὐωδίας, τὴν ἀκοὴν τέρποντα, τὴν φυγὴν ἠδύνοντα. Ἐργασίητι, φίλε, διὰ τὸν ἅγιον τοῦτον καί ἱερὸν σκοπόν' ἐργασίητι ἀόκνως μὴ παραλείψῃς τὴν περὶ τοῦ ἀρνητικοῦ μορίου οὐ σημειώσιν τῶν Γραμματικῶν, πότε τοῦτο γίνεσται; οὐκ, πότε οὐκ καί πότε πρὸς τὸ δυστυχεῖς τοῦτο μόριον γίνεσται ἢ μεγάλη τῶν Γραμματικῶν συγκατάθεσις, ὅπως τὸ ἀμοῖρον δεχθῇ τόνον, ἐφ' ᾧ ἡ πληθὺς

τῶν Ἑλληνικῶν λέξεων ἐπαίρονται καί μεγαλυχοῦσιν.

Ἐργασίητι, Κίμων, ἀμοιότης δ' ἐν τῷ Οὐρανῷ τεύξει, ἐνθα καί ὁ χορὸς ἀπᾶντων τῶν ἀθλητῶν καί μαρτύρων· τί δέ; περισσότερον ὃ ἐν ἀγίοις μέγας Ἀντώνιος, ὃ τὸν δαίμονα πασσαίω προσπήξας καί ἐξ αὐτοῦ τὰς μεθοδείας τοῦ ἀρχικέου κατανόησας, περισσότερον ἡμῶν ἠθλῆσε: τὰ μαρτύρια Ἰωάννου τοῦ Καλυβίτου, Συμεῶν τοῦ Στυλίτου καί Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰ ἡμέτερα παραβυλλόμενά εἰσι μὴδέν. Διὰ τοῦτο ἐφθην εἰπὼν ὡς τεύξει ἐν Οὐρανῷ ἀμοιότης.

Ἄλλ' ἡ ὥρα τοῦ ταχυδρομείου ἐπέγει, οὕτω μοι καιρός πρὸς πλείονα ταύτης φλυαρίαν.

Καί νῦν, παρακαλῶ σε διαβίβασον τὰ εἰκότα τῷ κ. Καμπ. καί οἰκογενείᾳ αὐτοῦ· Εὐσταθίῳ καί οἰκογενείᾳ, ὀνομαστὶ δὲ τῇ οἰκίᾳ τοῦ κ. Τριαντ. φίλησον δὲ μοι γλυκὰ τὸν Γιάγκον, μεθ' ὃ σέ φιλῶ καί ἐγώ.

Ἀρίστων Β—ος

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

Στὸ θάνατὸ τῆς Λαύρας

Τὰ μάτια σου π' ἀνέβασαν τὰ λόγια μ' ἄναμμένα,
Τὰ χέρια σου, τὰ πόδια σου, τὸ γλυκοπρῶσπός σου
Ποῦ σᾶν τρελλοῦ τὰ λογικά μου εἶχανε παρμένα
Μὰ κι' ἀπ' τῆ γῆ μ' ἐσῆκωναν σ' ἄναερω βωμό σου,

Τὰ ὀλόσυρα, κατάξανθα, χρυσόχυτα μαλλιὰ σου,
Τ' ἀγγελικῆ προσώπου σου ἢ ἀσύγκριτη λαμπράδα
Ποῦ φαίνονταν παράδεισος ἢ γῆ σὴν ὀμορφιά σου,
Μία χοῦφα χῶμα εἶναι νεκρὸ στοῦ τάφου τὴν κρυάδα.

Κι' ἄκόμα ζω' καί σμίγοντας τὸ θρῆνο σὸ θυμὸ μου
Χωρὶς τὸ φῶς π' ἀγάπησα, σὴ μαύρη τώρα μόρα
Γυρίζω ἀντιπαλεύοντας σὸ ἔρμο μονόξυλό μου.

Ὠχ! πάψε πιά, ἐρωτικό τραγοῦδι, σθύσου τώρα,
Ἀπόστασ ἀπ' τὸν κόνο μου κ' ἐστέρηψ' ἢ πηγῆ σου
Κ' ἢ λύρα μου ξανασκορπᾶ τὸ δάκρυ σὴν πνοή σου.

(Ἄπό τὸ Ἰταλικό)

ΓΑΗΣ ΓΙΑΝΝΑΣ

Ο, ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Στὸν «Ἰόρρο» δημοσιεύθηκε τώρα τελευταῖα μιὰ σειρά δημοτικῆ τραγοῦδι τῆς Μακεδονίας πολὺ καλῆ.

— Τὸ πὸ σημαντικὸ εἶναι πὸς τὰ τραγοῦδια δημοσιεύτηκαν ὅπως τραγουδιούνται σὴν Μακεδονία καὶ οὐκ δεορθωμένα (1) καθὼς ἔχουν τὴν ἀδυναμία νά κανουν μερικὰ, μὴ γνωρίζοντας πὸς τότε τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι: ἔχει ἀξία κ' ἐπιστημονικῇ καὶ ἐθνολογικῇ, ὅταν δημοσιεύεται καθὼς τραγουδιέται σὲ κἑθε τόπο.

— Ἡ σ' Ἐσπερινῇ ρῆχητικῇ τὴν περασμένη Τρέτη, στὰ γιομάτα τοῦ κ. Ψυχάρη γιαι, λέει, ἄλλου γράφει ἀφθὸς κὶ ἄλλου αὐτός.

— Κάτιο λάθος θᾶγινε, φαίνεται, σὲ κανένα ἄρθρο του, καί τὸ λάθος αὐτὸ τὸ πῆρε γιὰ ἐπιχείρημα ἢ πατριωτικωτάτη καί ὑπερσοφωτάτη ἐσημερίδα.

— Λάθη ὅλοι κάνουνε, κ' οἱ τυπογράφοι. Λάθος τυπογραφικὸ ἔκανε ἄκόμα κὶ ὁ Θεός, γιαιτὶ ἠλιωτικῶ δὲ θὰ σοῦ σκάρωνε τὸν κ. Παροδ(ί)της μὲ δυὸ πόδια καί μ' αὐτὰ μίκρά. Κι ὁμοιως κανένας μὲς ποτὲ δὲν τὸ σκέφτηκε νά πεῖ ἀγράμματο τὸ Θεὸ γιὰ τὸ τιποτένιο του αὐτὸ τυπογραφικὸ λάθος.

— Μαθαίνουμε πὸς τὸ ἐθνικὸ δημοψήφισμα τῆς «Ἐσπερινῆς» τελειώνει τὴν Καθαρὴ Δευτέρα.

— Ἄπο κεί κὶ ὀμπρός, ξέρετε, μασκαράδες πιά δὲ βγαίνουν σὸ δρόμο.

— Ὁ κ. Ψυχάρης δὲ κὶ ὀμπρὸς πρέπει νά καμαρώνει, ἀφοῦ κὶ ὁ κ. Δημ. Δημ. (Δῆμ.—Δημητρακόπουλος,

εἶπαμε) τὸν ἀναγνωρίζε σὴν «Ἐσπερινῇ» τῆς Τετάρτης: πὸς ἔχει...τάλαντο δημοτικογράφου!

— Καί μ' ὅλα αὐτὰ ὁμοιως, τὰ καμαρίδια ἄκόμα δὲ σηκωθήκαν νά χορῆμονε Καλαματιανὸ!

— Στὴν «Ἐστία» τῆς Τετάρτης δημοσιεύθηκε ἓνα γράμμα σπουδαῖο τοῦ κ. Σίμου, τοῦ διευθυντῆ τῆς «Πατριδος» ποῦ βγαίνει σὸ Βουκουρέστι.

— Το γράμμα αὐτὸ, γιομάτο ἀλήθειες ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη, θέλαμε νά τὸ διαβάσου ὅλ' οἱ ρουσομεθησμένοι Ρωμοὶ καί νά τὸ νοιώσου, γὰρ νά δοῦν ὀλοζώντανο τὸ ἐθνικὸ μας κατρακύλισμα.

— Ὁ κ. Χατζιδάκις θὰ εἶχε τὸ κουράγιο νά τὸ πεῖ προδοτικὸ κὶ αὐτὸ τὸ γράμμα ἀνεφτανε γραμμένο σὴν δημοτικῇ. Εἶναι ὁμοιως γραμμένο σὴν καθαρῆσοσα κ' ἔτσι ὁ κ. Σίμος σώζεται ἀπὸ τοὺς Χατζιδάκιους κεραινοῦς.

Ο ΙΑΙΟΣ

ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Τώρα, ποῦ στὸ βασίλειμα σκορπιᾷς
Ρόδινο φῶς, λάμψη μενεξεδένια,
Χρυσάθη, κρίνα πάναγνα καί πῆς,
Σὲ βλέπω μὲ λατρεία, μὰ δίχως ἐννοια.

Ἔτσι κὶ ὁ ἀπάνου κόσμος θὰ ντυθῇ
Μὲ μαύρη σκέπη χρυσοκεντημένη·
Μὲ τοῦ χαμοῦ τὴ λύπη θὰ βρεθῇ
Τοῦ γυρισμοῦ σου ἢ σκέψη ἀδερφομένη.

ΕΝΑΣ

Ο ΓΕΛΟΙΟΣ

Βυθισμένος μέσα σὲ καταμαυρες σκέψεις μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο κάτω, τραβοῦσα σὸ δωματίό μου γιὰ ὕπνο. Ἔξαφνα κάποιος μ' ἐχτύπησε χαϊδευτὰ στὸν ὄμο· ἐγύρισα καί εἶδα τὸν Κώσσα.

— Μπα! σὺ εἶσαι Κώσσα...

— Ἄφοῦ μὲ βλέπεις!.. Τί κινεῖς; Σᾶν σκεπτικός μοῦ φαίνεσαι σήμερα, σᾶν πολὺ συλλογισμένος... Τρέχει τίποτε;..

— Ἄ! μπᾶ! τίποτε... ..

— Ἴτια-ἴσια τὸ λοιπόν, ἀφοῦ δὲν ἔχεις κειμὰ στενοχώρια, πρέπει νᾶσαι χαρούμενος! Σ' αὐτὴ τὴν ἐποχῇ μάλιστα ποῦ μπορεῖ νά γλεντήσῃ κανένας μὲ τὴν διασκέδαση τοῦ Κερναβαλιῶ, τῶν ἐκλογῶν, μ' ἄλλα γελοῖα πρᾶγματα!!!. Καί γιὰ ποῦ τώρα;

— Στὸ δωματίό μου γιὰ ὕπνο... ..

— Ἀλήθεια; ἀπὸ τόσο νωρίς; μὲ τίς κόττες;

Ἄς εἶναι ὁμοιως. Πᾶμε μαζὶ ὡς παρακάτω... ..

— Πᾶμε.

Προχώρησαμε. Μόλις ὁμοιως τραβήξαμε λίγα βήματα εἶδα τὸν Κώσσα νά σκάση τὰ γέλοια, νά μὲ τραβᾷ ἀπὸ τὸ χέρι καί νά μοῦ δείχνῃ ἓναν ἀνθρώπο παρακάτω σὴν βόλτα τοῦ δρόμου.

— Μὰ γιαιτὶ γελᾷς ἔτσι;.. τοῦ εἶπα κοιτάζοντας τὸν ἀνθρώπο ποῦ μοῦδειχνε καί προσπαθώντας νά καταλάβω τὴν αἰτία τοῦ ξαρκικοῦ γέλοιου τοῦ φίλου μου.

— Δὲ βλέπεις κείνον ἐκεῖ... ..

— Τὸν βλέπω, ναι, ποῖος εἶναι!.. ..

— Εἶναι...χᾶ χᾶ χᾶ... εἶναι...ὁ ποιητής... ..

χᾶ χᾶ χᾶ χᾶ... ..

— Ὁ ποιητής!.. ποῖος ποιητής;.. ..

— Ὁ γελοῖος!!!... ..

— Ποῖος;.. ὁ Θεοδοσίους... ..

— Ὁχι, συνάδερφός του, μέγας καί πολὺς!.. ..

Ἐπιστήμονας δυνατάς!.. ..

— Δὲν ξέρω κανένα ποιητῆ μ' αὐτὸ τὸ ὄνομα.